

1) משנה תענית כו :

"משנכנס אב ממעטין בשמחה" ב שבת שחל תשעה באב להיות בתוכה אסור מלספר ומלכבס ובהמישי מותרין מפני כבוד השבת ויערב תשעה באב לא יאכל אדם שני תבשילין לא יאכל בשר ולא ישתה יין רבן

2) גמ' בבמות מג.

היא דתנן ה' שבת שחף תשעה באב בתוכה אסור לספר ולכבס ובהמישי מותר מפני כבוד השבת ותניא 'קודם הובן הזה העם מבעטין בעסקיהם מלישא ומליטין מלבנות ולצטוע 'ומארסין אבל לא כונסין ואין עושין סעודת אירוסין כי תניא והיא קודם קודם (תניא)

12) מגן אברהם סיי תקנא

כא מראש הדש ואיך. והכי"ת משנענה עשר בתמו ואילך. והכי"ת דהא אין מנכרין שהיינו כמו שכתוב סעיף י"ז. (ולא) וולפין וכו' מה שכתבתי שם ופי' מן דנשבת שרי לנכר שהיינו אם כי מותר לנכוס תדעיס שבמות שנין המזרים, אבל מראש חדש ואילך אסור לנכוס אפילו בשבת. (א"כ) לאי נמי' וכו'

מיירי שקנה בגד מתוקן כמו שהוא ויכרך שהיינו בשעת קניה קודם שצעה עשר בתמו, דאז מותר לנכוס בין המזרים, אבל מי שקנה בגד שאינו מתוקן ומנן לאומן לתפור מנכר בשעת לבישה, וכו' עיין מה שכתבתי סימן רכ"ג סעיף ד'

19) הגהות רעק"א סיי תקנא

ה) שם סי' יד) וכתוב בהגהות אשרי דתפסורת אסור. ונתוספות מעינת דף (כ"ט) [ג] ועי' ד"ה ותווייהו וכו' איחא דמורא דתפסורת וכו' ולכבס עי"ש:

22) אגרות משה או"ח ח"ד סימן קב

גלוח בימי הספירה ובין המצרים במ שז מנלמתי כן בדברי מו"מ ז"ל ב"ח עמוד רכז ד"ה ומרה"ש [ע"ב] בשם רש"ל [בבאבארי לטור]:

א' סליחות תשכ"ב.

מע"כ הנכבד מר שפואל בערערג שליט"א.

הנה אם אחד עוסק באיזה מסחר למלאכה שאם לא יתפסרת את זקנו בימי הספירה ובימים שבין י"ז בתמו לט' באב יהיה לו הפסד ממון או מותר כי לא נהגו במקום הפסד. אבל בבטוב שחל בו ט' באב תאסור מדינא דגמי סוף תענית (ל) אין להתיר, יתירו,

משה פיינשטיין

אגרות משה חו"מ ח"א סו"ס צג ובדבר לגלח בין המצרים כשביל עבודתו. הנה אם אינו יכול לילך לעבודתו כשאינו מוגלה רשא לגלח כדי שלא יפסיד, ואם הוא רק כשביל שילצינו לליו אבל לא יהיה לו הפסד ממון אסור.

דני שלושת השבועות

נערך ע"י יחזקאל הטמך

15) ט"ז סיי תקנא

1) תפסורת שבוע זה. ונראה דהוא הדין נטילת יפרכים דאסור בשבוע זו, אבל קודם לזה מותר, אפילו לפי מה שנהגו אסור בתפסורת מן שבעה עשר בתמו כמו שכתב רמ"א בסעיף ד' מכל מקום נטילת יפרכים קיל מזה, כמו שכתוב לענין אבל כיו"ד סימן 16) מגן אברהם סיי תקנא

בתמו ואילך: יא דפסר. ושמעתי

שם חוסרין לטוב לפרכים וכו' כמו באלל וי"ד סימן ט"ז ע"פ ון. ונראה לי דלא דמי, דזה הו' כמו נענה, ובאצילות דנענה תשעה באב קיל מאכל כמו שכתבו המוספות פרק החולך-נימות מג, ב ד"ה שאנין, עיין מה שכתבתי סימן תקנ"ד סעיף ב' [פ"ק דן]. וכו' ולכבוד שבת פשיטא דשרי [כ"ה] כמו שכתוב סעיף ג' [בבבא] וכו', וכל שכן לגרוך

17) אליה רבא סיי תקנא

1) בתפסורת וכו'. אבל נטילת יפרכים נכבחי נטילת וטע' ופי' טו' דאין לאסור רק בשבוע שחל ט' באב, וכ"כ הט"ו [פ"ק יג], ודעת מג"א [פ"ק יח] נראה להמיר אפילו בשבוע זו, דבאלות דנענה קיל ט' באב מאלל. ובאצילות וטע' [שם] נכבחי דגם באלל פלוגתא נמו"ק דף (י"ח) [י' ע"ג], וכיון של הוכיח נש"ס ופוסקים מנ' באב אין לנו לדבות מלגנו, שהרי כתב הר"ש סוף מעינת [פ"ד סי' לן] שאין ללמוד ט' באב מאלל מסנרא, לכן יש להקל עכ"פ לכבוד שבת ואפילו בשבת שחל ט' באב בו למי שרגיל בכל שבת. כתב שירי' נקמת הגדולה [נהגות כ"י

20) הגהות רעק"א סיי תקנא

בכל שבת, ודבאז הכי אין מתפריץ אלא בערב שבת, כן נראה לי לפענ"ד. ומכל מקום נראה לי גדידול שערות הזקן שכובן הזה שהוא גידול מאד יש לרדנו כמי שתפסורו אביליו לקמן סעיף ט"ו, ואם יצרף לזה שום קולא כגון להכניס ולהוציא התינוק שבמג"א לעיל ס"ק ג' יש להקל שיהיה קצת מרוביו שערותיו: ונתת סופר

21) ט"ז סיי תקנא סיי קא

דמויה כוז. ונראה דטעם המנהג להקל כפי מה שכתבתי בסיומן תקנ"ט סעיף ד' [פ"ק ב] טעם הליתר משא ומתן צחול המועד אפילו [ע"ב] ציט לו מעות משום שיש עלינו מס מלך ושרים, והבאחי ראיה מתוספות פרק אזהרו נשך [בבא מצע"ג, ב ד"ה שפך], הכי נמי יש לנו הימור זה בנמשא ומתן מן אב ואילך מה שאין ממעטין.

כ"ה עמוד רכז ד"ה ומרה"ש [ע"ב] בשם רש"ל [בבאבארי לטור]:

10) קובץ הלכות בין המצרים פ"ד

קול שיר לצבור התענגות או לנהג מכוניות כדי שלא ירדם

יג. מי שמתעמל לקול גנינה באופן שהניגון עוזר לו בהתעמלותו, מותר לו לעשות כן בימי בין המצרים".

יד. וכן נהג מכונית מותר לו לשמוע נגינה כדי לשמור שלא ירדם.

23) קובץ הלכות בין המצרים פ"ה

ו. במקום חשש הפסד כגון לצורך פרנסתו, מותר לגלח, אמנם יש לצמצם בזה כפי האפשר, ולמשל אם מספיק כמה שיגלח פעמיים בשבוע, יעשה כן, ולא יגלח בכל יום. ובודאי אם אפשר לגלח כשביל התחלת השבוע מערב שבת, יש לעשות כן".

4) מגן אברהם סיי תקנא

לא מקרי סעודה. ונראה ל' דאסור לעשות ירקודין ומחולות מ"ו בתמו ואילך: יא דפסר. ושמעתי

11) מגן אברהם סיי תקנא

לנטול: מוב מלומר שהחיינו. ונשבת שרי (מטה משה סימן תל"ז) בשם ספר תסילים סימן תתמ (ולבוש סעיף ז). ובכתב-האר"י [פרי עץ חיים עשר הברכות פ"ו עמוד מו ד"ה

הנה] אסר אפילו בשבת. ונראה לי דאם חל שבעה עשר בתמו בשבת ונדחה מותר לטולי עלמא, וכו' ועיין סעיף ד'. וטעם האיסור נראה לי כיון דהזמן הוא זמן פורעניות, אין לנכר שהיינו לזמן הזה, אבל אין העטם משום אצילות [ע"ב] (והא) [דהא] וכו' לא מלינו כ' שאכל אסור לנכר שהיינו: מוג וי"א יחיימן המצוה. או הנכרה (מהרי"ל

18) מג"א סיי ק יד

ו' וכבוד כהגהות אשרי [שם פ"ד ד' סימן לנ] דתפסורת אסור אפילו לכבוד שבת, ע"ש. ונראה לי הטיעם, דכלאו הכי 'אין רגילין לספר בכל שבעה: מו מראש הדש ואיך.

3) שולחו ערוד סיי תקנא

1) מנזה הכל שרי: ט ו' ואין נושאים ו' נשים ו' ואין עושין סעודת אירוסין ' אבל (א) [ע"ב] ליארם בלא סעודה מותר [ע"ב] ואפילו בתשעה באב עצמו מותר ליארם (ג) 'י שלא יקדמנו אחר: הגה' ו' ונהגין להממיר שאין נושאים משנענה עשר בתמו ואילך עד אחר תשעה באב:

ג' י' שבוע שחל בו תשעה באב ו' אסורים

יא דפסר יב (ב) ולכבס אפילו אינו רוצה

הגה [בט"ז] ו' ונהגין להממיר מתחלת ראש חדש לענין כניסם ו' אבל תפסורת נוהגים להממיר משנענה עשר בתמו: ו

יז [ע"ב] מוב ליזהר מוב מלומר (ל"ה) שהחיינו בין המצרים על פרי או על מלבוש כ' [סא] אבל על פדיון הבן אומר מוג ולא יחיימן המצוה: הגה [כ"ב] ו' וכן כפרי מוד (ל"ט) שלא ימנא אחר תשעה באב מותר לנכר ולאכלו בין המזרים: ו

13) ביאור הגר"א סיי תקנא

ורגליו כו': [נט] ויש מקי"ין הו'. כנכור לעיל [פ"ק ב] דכל רחיצה שאור למצוה מותר: [ס] ופי' יין מוב. כי חומרא יתירא היא, דאין חמורים מאכל יום המיתה ואמרינן כפרך הוראה [וככות ט]. כן אמרו לו מת אביו כו' ודוקא בדיאבא אחר בהדיה, הא לאו הכי מוכרך שהחיינו. אף שהמ"א [פ"ק מ] דחק עצמו, אינו כלום. ועיין לעיל סימן רכ"ג סעיף ב': [סא] אב"ש ע"ב פדיון כו'. כמו שכתוב במכילתא פרשת בא [פרשה ט] והביאו רש"י במגילה ב' ו' [ד"ה אין מעבירין: ו

כא (ז) מראש חדש ואילך:

14) שערי תשובה סיי תקנא

התרתו גם כן לרחוץ בחמין, דכל לרפואה שרי, ע"ש, והביאו באליה רבה [פ"ק לת]: (לח) שהחיינו. עיין באר היטב. ועיין ברכי יוסף [ואי] בשם תשובת בעל כנסת הגדולה חלק ב' [סימן ע] דלנוהגים איסור בשבתו, גם בשבת שחל שבעה עשר בתמו אסור, אך באגרות הרמ"ז [אגרות ט] מתיר בזה וכדברי

15) פרי מגדים סיי תקנא אי"א סיי ק י

לומר כאן תמיר טפי ואף' שלא צבית חמיו אסור. ורקודין ומחולות משנענה עשר בתמו אסור אף בלא אירוסין כלל, ועיין אליה רעה [פ"ק ון]. וישראל שפרנסתו כלי זמר אבל אינו ישראל צבית משמאות, יראה כדי פרנסה שרי ודאי, ואף דבר האבד יש לומר דשרי להרויח כהאי גוונא אם אין שפית כלל, עיין הלכות חול המועד [סימן קמלט סעיף ה] בזה. ושבעה עשר בתמו ועשרה בטבת יש להממיר באפשר כמו מראש חדש עד תענית, ועיין אליה רעה

7) שבט הלוי ח"ח סיי קבו

ב. בענין שמיעת ניוונים מטיעפ רעקארדער בימי המזרים,

כבר צבאתי בשבט הלוי ח"ז סי' י"ז דטיעפ הוא כלי שיר

גמור, ואי' לא מנעיש צבין המזרים דאסור עפי' המנואר

אורח סי' תקנ"א, אלא אפילו כל השנה הוה בכלל כלי שיר

כאשר הוכחתי מדברי הרמב"ם שם, ע"פ המנואר אורח סי'

תק"ס, ולדעתי אפילו אם הטיעפ נעשה משירה כפה נספך

לגלי שיר, אלא שכהיום מקילים אפילו מהדקקים בזה, ויש

לנמד עליהם זכות, ופעמיים הרכה עושים לפקח עלצותי

ושיר, ונפרט נבשים שפית זה, ונמק"א [ח"ו סי' ס"ט]

הארכתיו יותר כנדון זה.

לירקודת ח.

8) אגרות משה ח"א סיי קסו

להמיר אם אפשר ואין להחזיק באלו המקיליו. ועי'

הרדיא אם נשמע זמרא דמוטא מותר ואם בכלי זמר

אסור. ובימי ספירה יש לאסור בזמרא דמנא אף

ד. ושמיעת קלטות שירים ("עי"פ") נראה ודאי שדינה ממש כשמיעת כלי זמר לענין זה, ואסור'. ו

אין הדבר צריך לאיסור. ומ"מ נכון להנניע צימים אלו אף משמיעת שירים שאינם מביאים לירקוד, ואפי' קטעי מנוח ועדו, וכדאי הוא ציט אלקינו להחמל עליו גם כנגון לא'. ו